

[Johan Philipsen.]

være villig til at overveje det, men jeg må protestere imod skat på denne småtingsafdeling.

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): Det kan vel ikke siges, at lovforslaget er blevet modtaget med overvældende begejstring, men jeg takker trods alt for en saglig vurdering og skal lige knytte et par kommentarer til de udtalelser, der er kommet.

Fra hr. Otto Mørch kom der bl. a. det principielle spørgsmål om, hvorvidt det nu var hensigtsmæssigt at have en decentraliseret administration af våbenloven. Det er altså vores opfattelse i justitsministeriet, at det er det rigtigste af mange grunde, men især fordi man lokalt har det bedste grundlag for vurdering af den enkelte ansøgning om våbentilladelse. Men hertil kommer, at vel er det decentraliseret administration, men for det første vil der blive udsendt en bekendtgørelse, der nærmere forklarer, hvordan loven bør administreres, og dernæst er der jo telefon både til rigspolitichefen og til justitsministeriet, så skulle man lokalt komme i tvivl, er der hurtig og let adgang til at få tvivlen fjernet.

Dernæst rejste hr. Otto Mørch en række detailspørgsmål i forbindelse med lovforslaget, men jeg synes, at de ligesom andre detailspørgsmål, der har været fremme her under debatten, egner sig bedst til behandling i udvalget, hvor der kan stilles spørgsmål, som enten kan blive besvaret skriftligt eller besvares i samråd, og jeg vil gerne erklære mig villig til at yde den bistand, som her er nødvendig.

Hr. Hans Toft var jo meget højt oppe — det har jeg vel lov at sige — jeg synes så højt oppe, at det får én til at erindre ordene om, at man skal passe på, man ikke kommer højere op, end at man kan nå jorden med benene. Dette er jo ikke en helt stor sag. Måske hr. Hans Toft mener, der er noget principielt i, at vi lægger skat på idrætten, sådan vil man forklare det. Er det nu rimeligt? Der er enighed om, og hr. Hans Toft

gav udtryk for, at han var enig i, at der skal være kontrol med våben her i landet. Det ønsker vi af hensyn til sikkerheden. Men når det er tilfældet, er der så så langt til det næste skridt, at de, der skal have våben på trods af det almindelige forbud, skal bidrage til omkostningerne ved at udfærdige og ekspedere disse våbentilladelser? Jeg synes, hr. Gudme meget korrekt fremhævede, at det er et sundt principielt syn på tingene. Der behøver ikke nogen større kontrol med en fodbold, en tennisbold, en tennisketsjer eller de andre idrætsinstrumenter, man har, men der skal kontrol med våben, og det koster penge.

Det er blevet nævnt, om man nu også kan se, hvad det koster at administrere denne lov; jeg tror, både hr. Gudme og hr. Johan Philipsen var inde på spørgsmålet. Hr. Gudme sagde det i den form, at han mente, vi kun skulle have dækning for de direkte omkostninger ved at administrere den. Hr. Johan Philipsen sagde: det er vist ikke let — og han tog dermed brødet ud af munden på mig — at finde ud af, hvor stor en del af politiets årlige driftsomkostninger — der, så vidt jeg husker, er omkring 700 mill. kr. — der hidrører fra ekspedition af våbentilladelserne efter våbenloven. Men vi har naturligvis skønnet og, til oplysning for hr. Kurt Brauer: deraf det runde tal. Når man skal skønne, må man jo komme til et rundt tal baseret på det antal ekspeditioner, der er tale om. Men at sige, at der er gået så og så meget af politiets driftsbudget hertil, vil vi vist have meget svært ved.

Jeg takker som sagt for en saglig behandling og vil gerne besvare de rejste spørgsmål i udvalget. Jeg tror, det ville føre for vidt, hvis vi skulle gå ind på detailspørgsmål her ved førstebehandlingen.

Hans Toft: Jeg skal ikke gå ind i vurderingen af, hvem der er for højt oppe, og hvem der er nede på jorden, men jeg vil dog gerne gøre ministeren opmærksom på, at når der er tale om rimelighed eller ej ved at fastsætte en sådan afgift, kan ministeren